ΜΟΝΟΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣΗ ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ

Τοῦ ***κ. Παναγιώτου Ἰ. Μπούμη,*** *Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ Παν. Ἀθηνῶν*

Παρακολουθήσαμε τόν τελευταῖο καιρό μέσα ἀπό τίς στῆλες τῆς χριστιανικῆς ἐφημερίδας «Ὀρθόδοξος Τύπος» μία διαμάχη γύρω ἀπό τό θέμα τῆς θεοπνευστίας τῶν βιβλίων τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῶν λειτουργικῶν κειμένων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἔτσι ἀπό τή μία πλευρά γράφτηκε «γιά τά δημιουργήματα τῶν ἁγίων Πατέρων καί τῶν ἁγίων Ὑμνογράφων»· «ἐμεῖς τά ὀνομάζουμε θεόπνευστα ἀριστουργήματα» (30-4-2010, σ. 1. Πρβλ. σ. 7). Ἀκολούθως γίνεται λόγος γιά μία ἐνδεχόμενη «καταστροφή τοῦ θεοπνεύστου κειμένου τῆς μεγάλης ἑορτῆς τῶν Θεοφανείων» (30-4-2010, σ. 7). Παρακάτω σημειώνεται: «Στήν κριτική Σας, π. Δ. κάνετε μιά εὐθεῖα τοποθέτηση. Μόνο ἡ Ἁγία Γραφή, λέτε, εἶναι θεόπνευστη. Ἡ θεία Λειτουργία τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου καί τοῦ Μ. Βασιλείου δέν εἶναι θεόπνευστες;» (ὅπ. παρ.). Καί προστίθεται: «Μήπως πρέπει νά ἐπιμείνουμε ἐρωτῶντες; Σέ κάθε ἱερά Ἀκολουθία μόνο τό Εὐαγγελικό Κείμενο εἶναι θεόπνευστο, ἐνῶ τά πρότερα ἀλλά καί τά ὕστερα τροπάρια εἶναι ἐλλειμματικά ὡς πρός τή θεοπνευστία τους; Οἱ στίχοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἤ οἱ ἱεροί Ψαλμοί της μήπως καί αὐτοί παρουσιάζουν κάποια ἐλλείμματα θεοπνευστίας, ἐπειδή ἐγκατασπείρονται μέσα σ' ὅλο τό λατρευτικό Σῶμα τῆς κάθε ἱερᾶς Ἀκολουθίας;» (ὅπ. παρ.).

Ἐπίσης ἀπό τήν ἄλλη πλευρά συνοπτικά σέ ἐπιστολή γράφεται: «Μέ τό παρόν σύντομο σημείωμά μου ὡς θεολόγος ἐπιθυμῶ νά σημειώσω δύο πράγματα ἀπό τήν ἐπιστολή τοῦ π. Σ. Σ. Πρῶτον· Πολλές φορές ὁ ἐπιστολογράφος ὁμιλεῖ γιά θεόπνευστη λατρεία καί θεόπνευστα λειτουργικά κείμενα. Ὑποστηρίζει ὅτι, ὅπως ἡ Ἁγία Γραφή, ἔτσι καί τά λειτουργικά κείμενα εἶνε θεόπνευστα. Ἀλλά τοῦτο δέν εἶναι ὀρθό. Τά λειτουργικά κείμενα τῆς Ὀρθοδοξίας εἶνε βεβαίως ἄφθαστα ἀριστουργήματα τοῦ λόγου. Ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι τά συνέταξαν, ἦταν ἁγιασμένοι καί σέ πολύ μεγάλο βαθμό φωτισμένοι. Ἀλλά θεόπνευστοι στό βαθμό τῶν Προφητῶν καί τῶν Ἀποστόλων δέν ἦταν. Ἄν θέλωμε νά ὁμιλήσωμε μέ αὐστηρῶς θεολογική γλῶσσα, θεόπνευστη εἶνε μόνον ἡ Ἁγία Γραφή καί ὅ,τι ἀπό τήν παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας ἀνάγεται στούς Ἀποστόλους, ἀποτελεῖ δηλαδή τήν ἱερά Παράδοσι. Δεύτερον . . . » (14-5-2010, σ. 7). Καί ἐπειδή καταλήγει ἡ ἐπιστολή μέ τήν προτροπή «Ὅταν ἁπτώμεθα θεολογικῶν ζητημάτων, ἄς εἴμεθα ὅλοι ἰδιαιτέρως προσεκτικοί», μοῦ δίνει τό θάρρος, ἤ μᾶλλον μέ ὑποχρεώνει, νά διατυπώσω τίς κατωτέρω παρατηρήσεις γιά δικαιότερη καί ἀντικειμενικότερη τοποθέτηση τῶν πραγμάτων, ἤ ἴσως καί γιά κάποια προσπάθεια προσεγγίσεως τῶν διαφωνούντων.

1) Οἱ εὐαγγελιστές Μᾶρκος καί Λουκᾶς, ὡς γνωστόν, δέν ἦταν μεταξύ τῶν δώδεκα ἀποστόλων καί ὅμως τά Εὐαγγέλιά τους εἶναι θεόπνευστα· ἤ μήπως δέν εἶναι στόν ἴδιο βαθμό θεόπνευστα μέ τά Εὐαγγέλια τοῦ Ματθαίου καί τοῦ Ἰωάννου; Τίθεται τό ἐρώτημα αὐτό, γιατί στήν ἐν λόγῳ ἐπιστολή γράφεται ὅτι ἐκεῖνοι πού συνέταξαν «τά λειτουργικά κείμενα τῆς Ὀρθοδοξίας» δέν ἦταν «θεόπνευστοι στό βαθμό τῶν Προφητῶν καί τῶν Ἀποστόλων».

2) Ἐν πάσῃ περιπτώσει δέχεται καί ἡ πλευρά αὐτή κάποιο βαθμό θεοπνευστίας καί στούς συγγραφεῖς τῶν λειτουργικῶν κειμένων καί σ'αὐτά τά κείμενα, ἤ μήπως ὄχι; Συγχρόνως τίθενται καί τά ἑξῆς ἐρωτήματα: Ἀλήθεια, τί σημαίνει σέ κάποιο βαθμό θεοπνευστίας; Ἤ εἶναι ἕνα κείμενο θεόπνευστο ἤ δέν εἶναι. Ἤ μήπως τό μισό εἶναι καί τό μισό δέν εἶναι; Καί ποιός θά ἐπιχειρήσει τή διάκριση καί τό διαχωρισμό τῶν προτάσεων ἤ τμημάτων-περιόδων τοῦ κειμένου αὐτοῦ σέ θεόπνευστες καί μή θεόπνευστες;

3) Παρά ταῦτα κατά τήν ταπεινή μας γνώμη ὑπάρχει διαφορά καί πρέπει νά γίνεται διάκριση μεταξύ θεόπνευστου ἀνδρός-συγγραφέα καί θεοπνεύστου κειμένου ἤ βιβλίου. Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος γράφει: «Ὑπό Πνεύματος ἁγίου φερόμενοι ἐλάλησαν ἀπό Θεοῦ (ἅγιοι) ἄνθρωποι» (Β' Πέτρ. 1,21). Πρβλ. τόν α' κανόνα τῆς Ἑβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου: Οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Οἰκουμενικές καί οἱ τοπικές Σύνοδοι καί οἱ ἅγιοι Πατέρες «ἐξ ἑνός γάρ ἅπαντες καί τοῦ αὐτοῦ Πνεύματος αὐγασθέντες ὥρισαν τά συμφέροντα», στούς θείους καί ἱερούς κανόνες. Αὐτά πού ἔγραψαν «φερόμενοι ὑπό τοῦ ἁγίου Πνεύματος» εἶναι θεόπνευστα ἤ θεῖα· εἶναι ὅμως ὅλα τους τά λόγια ἤ τά ἔργα θεόπνευστα ἤ θεῖα; Μήπως πολλάκις συγχέουμε τά ὑποκείμενα ἤ ἀντικείμενα καί γι' αὐτό διαφωνοῦμε;

4) Ἡ ὅλη αὐτή διαμάχη καί προβληματική, κατά τήν ταπεινή μας πάντα γνώμη, ὀφείλεται στό γεγονός ὅτι δέν ὑφίσταται συμφωνία μεταξύ τῶν δύο πλευρῶν ὡς πρός τήν ἔννοια, τό περιεχόμενο καί τή χρήση τῆς λέξεως θεοπνευστία. Καί τό ἐνδεχόμενο αὐτό ἐνισχύει ἐκεῖνο πού ἔχει ἐπισημανθεῖ καί παλαιότερα. Πρβλ. Γ. Γαλίτη, Θέματα τῆς Μεγάλης Συνόδου, Ἀθῆναι 1977, σελ.23: «Εἰς τήν σχετικήν διδασκαλίαν περί θεοπνευστίας ὑπάρχει ἀσάφειά τις, λόγῳ καί τῆς παρεισδύσεως γνωμῶν ἐκ τῆς Δύσεως εἰς τήν Ὀρθόδοξον πατερικήν θεώρησιν ὡς πρός τήν ἔννοιαν καί ἔκτασιν αὐτῆς, ὅθεν σχετική ἀπόφανσις (ὑπό τῆς Μ. Συνόδου) ἐπί τοῦ θέματος δέν θά ἦτο ἀλυσιτελής». Πρβλ. καί Ἠλ. Οἰκονόμου, «Προλεγόμενα εἰς τήν ἑρμηνείαν τῆς Π. Διαθήκης», Δελτίον Βιβλικῶν Μελετῶν, τόμ. Γ' (1975), τεῦχ. 9ο, σελ. 21.

5) Πάντως τό γεγονός αὐτό ἀνάγκασε κι ἐμᾶς νά ἀσχοληθοῦμε ἐνδελεχῶς καί μέ τό βασικό γιά τήν Ὀρθοδοξία αὐτό θέμα τῆς θεοπνευστίας στή μελέτη μας «Οἱ Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας περί τοῦ Κανόνος τῆς Ἁγίας Γραφῆς» (Ἀθῆναι 1986). Ἰδιαιτέρως μάλιστα κατά τήν ἀνάλυση καί τό σχολιασμό τῶν ἱερῶν κανόνων τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου (σελ. 133 ἑξ.) καί τοῦ Ἀμφιλοχίου Ἰκονίου (σελ. 181 ἑξ.) βρεθήκαμε μπροστά σέ ἐξόχως διαφωτιστικά σημεῖα καί στοιχεῖα.

6) Τοῦτο μόνο θά ἀναφέρουμε ἐδῶ, ὅτι ὁ ὅρος θεοπνευστία χρησιμοποιεῖται καί ὑπό παθητική ἔννοια καί ὑπό ἐνεργητική. Ὑπό τήν παθητική ἔννοια ἡ Γραφή π.χ. θεωρεῖται θεόπνευστη ὡς «ὑπό τοῦ Θεοῦ ἐμπνευσθεῖσα», ὑπό δέ τήν ἐνεργητική ἔννοια ὡς «ἀποπνέουσα τό θεῖον Πνεῦμα» καί «ἐμπνέουσα τοῦτο εἰς τούς ἀναγνώστας αὐτῆς» (Παν. Τρεμπέλα, Δογματική τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, τόμ. Α', Ἀθῆναι 1959, σελ. 108-109 καί Παν. Μπούμη, ὅπ. παρ., σελ. 146 καί 183). Μέ τήν παθητική σημασία ἀποδίδουμε μία μόνιμη ἰδιότητα στό θεόπνευστο κείμενο, ἐνῶ μέ τήν ἐνεργητική ἐννοοῦμε μία περιοδική–παροδική ἐνέργεια. Ἴσως ἡ διάκριση αὐτή συμβάλει στήν προσέγγιση τῶν δύο πλευρῶν καί στό θέμα ὑπάρξεως ἤ μή θεοπνευστίας στά λειτουργικά κείμενα τῆς Ἐκκλησίας. Μήπως ἡ ἀσυμφωνία ὀφείλεται στό ὅτι πολλάκις δέν μιλᾶμε στήν ἴδια βάση, ἀλλά σέ διαφορετική ἤ ἐναλλασσόμενη;

7) Τώρα ἄν, κοντά σ' αὐτές τίς ἔννοιες, παθητική ἤ ἐνεργητική θεοπνευστία, θέλουμε νά δώσουμε καί τήν ἔννοια τοῦ ἀλαθήτου στά ἐν λόγῳ κείμενα, θά λέγαμε: Τά κείμενα τῶν κανονισθέντων θεοπνεύστων ἤ καί θείων Ἁγίων Γραφῶν εἶναι ὁπωσδήποτε ἀλάθητα. Ἀντιθέτως τά λειτουργικά κείμενα τῆς Ἐκκλησίας μπορεῖ νά εἶναι ἀλάθητα, χωρίς ὅμως νά ἔχουμε ἀπόλυτη βεβαιότητα, ὥσπου αὐτό νά ἐπιβεβαιωθεῖ μέ τήν ἀπόφαση μιᾶς ἀλάθητης Συνόδου, τ.ἔ. μιᾶς Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

8) Ἀλλά καί γενικότερα, θά ἐπιμείνουμε κι ἐμεῖς ἐδῶ, ὅτι τό χαρακτηρισμό ἑνός βιβλίου ἤ κειμένου ὡς θεοπνεύστου ἤ θείου (καθώς καί τό βαθμό ἤ μᾶλλον τό εἶδος καί τήν ἔννοια τῆς θεοπνευστίας του) μόνο ἕνα αὐθεντικό ὄργανο, ὅπως ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος, εἶναι ἁρμόδιο νά ἀποδώσει αὐθεντικῶς καί ἀλαθήτως, πρᾶγμα τό ὁποῖο ἐπιβεβαιώνεται καί ἀπό τό πλήρωμα, ἀπό τή συνείδηση, τῆς Ἐκκλησίας.

ΟΙ ΕΝ ΚΥΠΡΩι ΘΛΙΒΕΡΕΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ ΚΑΙΣΑΡΟΠΑΠΙΣΜΟΥ

Τοῦ ***Μοναχοῦ Ἀββακοὺμ***

Ἡ ἐκ μέρους τοῦ Προέδρου τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας ὑποδοχὴ τοῦ Πάπα Βενέδικτου ΙΣΤ' στὴν Κύπρο ὡς Ἀρχηγοῦ Κράτους (Βατικανὸ) καὶ τὰ ὅσα ἑκατέρωθεν ἐλέχθησαν ἄφησαν διάχυτη τὴ δυσάρεστη αἴσθηση τῆς παρουσίας τοῦ Ποντίφικα στὴν Κύπρο ὡς... «νεο–Σταυροφόρου» ἐλευθερωτῆ! Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ τόσο δυσάρεστη αἴσθηση ἐπισκιάσθηκε στὴ συνέχεια ἀπὸ τὴν προκλητικῆς ἐπιτήδευσης καὶ προδιαγραφῶν (νεο–) καισαροπαπισμοῦ προβολὴ αὐτῆς τῆς παρουσίας τοῦ Πάπα.

Ἡ κατ' ἀπομίμηση ρωμαϊκοῦ αὐτοκρατορικοῦ μεγαλείου ἐξέδρα καὶ ἡ ἀπίθανης ἐπιτήδευσης σκηνοθετικὴ σχεδίαση τελέσεως ὑπὸ τοῦ Πάπα στὸ Στάδιο (Ἀθλητικὸ Κέντρο) τῆς ρωμαιοκαθολικῆς «Λειτουργίας» (σὲ δίκτυο παγκόσμιας τηλεοπτικῆς ἀναμετάδοσης ταυτοχρόνως) μὲ τοὺς παπικοὺς ἱερεῖς νὰ περιφέρονται ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Σταδίου μὲ τὴν «ὄστια» στὸ χέρι, ἀναζητῶντας ἀνάμεσα σὲ πιστοὺς θεατὲς νὰ τὴν ἐπιδώσουν, ξεπέρασε ὄχι μόνο κάθε ἁπλὴ ὑπόνοια, ἀλλὰ καὶ τὴν ὅποια ἀκραία ὑποψία γιὰ τὸ τί θὰ ἐπακολουθοῦσε μὲ τὴν ἐν λόγῳ παπικὴ παρουσία στὴν Κύπρο:

Μὲ τοὺς ἀπὸ τὴν ὑφήλιο συγκεντρωθέντες καὶ ἀλαλάζοντες παπιστὲς (μὲ κατάδηλο προπαντὸς τὸ ξεφάντωμα τῶν οὐνιτῶν –δηλ. τῶν ἑνωμένων μὲ τὴ Ρώμη ἀνατολικοῦ ρυθμοῦ χριστιανῶν)· μὲ τοὺς ἀσυγκράτητα ἐνθουσιώδεις παρουσιαστὲς τῶν ἠλεκτρονικῶν Μέσων Ἐνημέρωσης καὶ κάποιους συγκεκινημένους συμπαρουσιαστὲς καὶ σχολιαστὲς Κυπρίους Θεολόγους· μὲ τὴν παρὰ τὸν Πάπα καὶ τοὺς ἀξιωματούχους τοῦ Βατικανοῦ συνάθροιση σύμπασας τῆς οὐνιτικῆς πανσπερμίας καὶ βέβαια τοῦ ἐν Ἑλλάδι καὶ Κύπρῳ διάσπαρτου «ρωμαιοκαθολικοῦ ποιμνίου»· μὲ τὴν ἐν θρόνῳ ἐγκατάσταση τοῦ Πάπα πρὸ τοῦ Ἁγίου Βήματος τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Κύπρου (καὶ δὴ καθεζομένου ἐν θρόνῳ μὲ τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς τὸ Ἅγιο Βῆμα)· μὲ τὴν παρουσία στὴν ὑπὸ τοῦ Πάπα τελεσθεῖσα «Λειτουργία», ὡς ἐκκλησιάσματος, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου (μὲ ἀνταλλαγὴ μετὰ τοῦ Πάπα καὶ λειτουργικοῦ ἀσπασμοῦ) καθὼς καὶ μὲ τὴν παρουσία τοῦ Προέδρου τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας (τοῦ καὶ ὡς Ἀρχηγοῦ Κράτους πραγματοποιήσαντος βαθὺ ἀσπασμὸ τῆς χειρὸς τοῦ Πάπα)· μὲ τὴν πρὸς τὸ τέλος τοῦ λειτουργικοῦ χρόνου ἐπίδοση ὑπὸ τοῦ Πάπα στοὺς Οὐνίτες «Πατριάρχες» καὶ λοιποὺς οὐνίτες ἀρχιερεῖς τὰ ἀπορρήτου παριεχομένου Κείμενα Ἐργασιῶν γιὰ τὴν σχετικῶς μὲ τὴν Μέση Ἀνατολὴ προετοιμασία καὶ διεξαγωγὴ τῆς εἰδικῆς Συνέλευσης τῆς Συνόδου τῶν προκαθημένων τῶν οὐνιτικῶν «ἐκκλησιῶν», ἐπιχειρήθηκε —μὲ ὅλα αὐτὰ καὶ διάφορα ἀκόμη ἐπὶ μέρους— νὰ γίνει ἡ ὑπόμνηση ἐκ μέρους τοῦ Βατικανοῦ, ὄχι μόνο σημειολογικῶς, ἀλλὰ καὶ κατὰ κυριολεξίαν, ὅτι τὰ πράγματα ἐξελίσσονται καὶ προωθοῦνται ὄχι πάντοτε de juris, ἀλλὰ καὶ de facto. Δίδοντας, δηλαδή, ἔτσι ὁ Πάπας πρὸς κάθε κατεύθυνση νὰ ἐννοηθεῖ ὅτι ὅλο τοῦτο τὸ σκηνοθετηθὲν καὶ πραγματοποιηθὲν εἶναι μιὰ προτύπωση (ἢ ὑποτύπωση) μιᾶς... ἐν χρόνῳ «de factor» γενικῆς ἀποδοχῆς τοῦ «παπικοῦ πρωτείου».

Ἡ μέθη τῶν ἤχων καὶ τῶν χρημάτων τῆς θορυβώδους αὐτῆς ἐπίσκεψης τοῦ Πάπα στὴν Κύπρο θὰ παρέλθει, ἀλλὰ τὸ ἀποτύπωμα θὰ μείνει. Καὶ μάλιστα ἀξιώνει νὰ μείνει ἀνεξίτηλο, ὡς... σηματοδότης τῆς ἐγκαινίασης νὰ γίνει ἡ Κύπρος τὸ ἐπίκεντρο τοῦ κατ' Ἀνατολὰς (τοῦ καὶ καλουμένου «ἀνατολικοῦ ρυθμοῦ») οὐνιτικοῦ διάσπαρτου ρωμαιοκαθολικισμοῦ.

Ἔτσι, τὸ Ἀθλητικὸ Κέντρο ὑπὸ τὴν ἐπωνυμία «Τ. Παπαδόπουλος – Ἐλευθερία», ὅπου ἔλαβαν χώρα μεγαλειώδεις ἐκδηλώσεις παπισμοῦ, διανθισμένες μὲ θλιβερὲς ἀπομιμήσεις καισαροπαπισμοῦ, ὑπέστη διπλὸ πλῆγμα: Ἀφ' ἑνὸς πλῆγμα ἀσέβειας πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ Ὀρθοδόξου καὶ μαχητῆ πατριώτη Τ. Παπαδόπουλου, ἀφ' ἑτέρου ἀσέβειας πρὸς τὴ λέξη ἐλευθερία, καθὼς συντελέσθηκε πραγματικὴ ἅλωση τοῦ χώρου ἀπὸ τὴν σύμπασα βατικάνεια ἡγεσία καὶ πάντες τοὺς προκαθημένους τῶν ἑνωμένων μὲ τὴ Ρώμη (οὐνιτικῶν) «ἐκκλησιῶν» τῆς Ἀνατολῆς, ἤτοι Μαρωνίτες, Μελχίτες, Κόπτες κ.λπ..

Διπλὸ πλῆγμα, ὡς ἐπισφράγισμα τῶν ἐπιδιώξεων τόσον ἐπὶ τοῦ προαναφερθέντος... de facto ὅσο καὶ τῆς ἐγκαινίασης τῶν ἐδαφῶν τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας ὡς ἐπίκεντρου (καὶ ὁρμητηρίου) γιὰ περισσότερο συστηματικὴ κατ' Ἀνατολὰς δράση τοῦ Παπισμοῦ.

Δὲν γινόμεθα κριτές, ἀλλὰ μόνο ἐπισημαίνουμε, κατὰ τὸ ὀφειλόμενο: Ἂν κάποιοι ἔθεσαν ἐνέχυρο τὴν ἐθνική τους συνείδηση καὶ τὴν Ὀρθόδοξή τους αὐτοσυνειδησία μπροστὰ στὴ γοητεία τῆς πολιτικοθρησκευτικῆς ἰσχύος τοῦ Πάπα, χάριν τῆς διεκδίκησης τῆς εὔνοιάς του γιὰ τὴν προώθηση τῆς ἐπίλυσης χρονιζόντων ἐθνικῶν θεμάτων σφάλλουν διττῶς: Ἀφ' ἑνός, διότι μόνον περαιτέρω περιπλοκὲς μποροῦν νὰ προκληθοῦν ἔτσι ἐπὶ δυσεπίλυτων ἐθνικῶν θεμάτων. Ἀφ' ἑτέρου, μὲ τὴν ἐκζήτηση τῆς εὔνοιας τοῦ Πάπα καὶ τὴν ἐμμέσως (σιωπηρῶς) αὐτοεγκατάλειψη στὴν ἀνεμπόδιστη (ἤ, ἀκριβέστερα, προκλητικῆς διευκόλυνσης) δράση τοῦ ἀνατολικοῦ ρυθμοῦ ρωμαιοκαθολικισμοῦ, γνωστότερου ὡς οὐνιτισμοῦ, μὴ ἀναμένουν ἔτσι καί... ἀνάλογη αὔξηση τῆς εὔνοιας τῆς Χάρης τοῦ Θεοῦ.

Αὐτὴ ἡ προκληθεῖσα θολούρα στὴν Κύπρο μᾶς προκαλεῖ βαθύτατη ὀδύνη. Ἀλλά, Δόξα τῷ Θεῷ, ἀπαλύνεται κάπως αὐτὴ ἡ ὀδύνη μὲ τὴν ἐπιδειχθεῖσα σθεναρὴ στάση (Ὀρθοδοξίας καὶ Ὀρθοπραξίας) τῆς πλειονότητας τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Κύπρου μὲ πωτοστατοῦντες ἐκείνους τοὺς Μητροπολίτες καὶ Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, οἱ ὁποῖοι δὲν συμμετεῖχαν στὰ τῆς παρουσίας τοῦ Πάπα στὴν Νῆσο. Τοὺς πρέπει τιμὴ γιὰ τὴν ἀκεραιότητά τους ὡς Ὀρθοδόξων Ποιμεναρχῶν – συνάμα δὲ ἐν προκειμένῳ καὶ Ὁμολογητῶν!

ΝΕΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ

Κυκλοφόρησε τὸ νέο φύλλο τῆς ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ (10–6–2010) μὲ πολὺ ἐνδιαφέροντα ἄρθρα ἐθνικοῦ καὶ κοινωνικο–οικονομικοῦ περιεχομένου καθὼς καὶ πνευματικοῦ καὶ πολιτιστικοῦ προβληματισμοῦ πάνω στὶς προοπτικὲς τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ στὶς κρίσιμες ὧρες τοῦ παρόντος:

—De facto συνδιαχείριση στὸ Αἰγαῖο. —Μεσόγειος καὶ Κόλπος τοῦ Μεξικοῦ. —Ἀπὸ τὸ Βυζάντιο καὶ τὴν Ὀρθόδοξη Παράδοση στὸ Νεοελληνικὸ Πολιτισμό. —Ποῦ εἶναι τὸ ΥΠΕΞ; —Πολιτικὲς διασπάσεις. —Φύλακες γρηγορεῖτε! —Τὰ τοῦ Καίσαρος: Φιλλέληνες γιὰ τὴν ἀνθρωπιὰ τῶν Ἑλλήνων. —Σαρκοζί: Οἱ μεγάλες Θρησκεῖες νὰ μιλήσουν γιὰ τὴν κρίση. —Μὲ ἀπουσίες ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα Βενέδικτου στὴν Λευκωσία. —Στοχασμοὶ μὲ ἀφορμὴ τὸ ἔργο τοῦ Ἰ. Ραμονέ. «Τὸ ἀπόλυτο κράχ». —Νέα Τάξη: Συνεδρίασε στὴ Βαρκερλώνη ἡ παγκόσμια Λέσχη Μπίλντεμπεργκ. —Ε. Γλύκατζη – Ἀρβελέρ: Τὸ ἀπαξιωμένο Βυζάντιο καὶ οἱ «Χαμένες Πατρίδες». —Πρωτοβουλία πολιτῶν: Στάση πληρωμῶν τοῦ Τοκογλυφικοῦ χρέους – Ἔξοδος ἀπὸ τὴν Εὐρωζώνη. —Ἀνήλικα παιδιὰ χρυσοφόρο «ἐμπόρευμα» (Δουλεμπόριο). —Βάρβαρο καὶ ἄδικο τὸ Ἀσφαλιστικό. —Ἡ πολιτικὴ ἠθικὴ τοῦ ΠΑΣΟΚ. —Διαφθορὰ πολλῶν... ἀστέρων. —Βιβλιοπαρουσιάσεις: Γιὰ τὸ Ἀσφαλιστικό, γιὰ τοὺς Ἕλληνες στὴν Εὐρώπη καὶ γιὰ τὸ Μικρασιατικὸ Ἑλληνισμό.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ π. ΣΑΡΑΝΤΗΝ ΣΑΡΑΝΤΟΝ ΥΠΟ ΤΗΣ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΠΡΕΒΕΖΗΣ

Ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης ἐλάβομεν τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολὴν:

«Στό ὑπ' ἀριθμ. 1829/30.4.2010 φύλλο τῆς ἐφημερίδος σας «Ὀρθόδοξος Τύπος» διαβάσαμε, σέ δημοσίευμα–ἐπιστολή τοῦ Ἀρχιμ. Σαράντη Σαράντου ἀπευθυνόμενη στόν Ἀρχιμ. κ. Δανιήλ Ἀεράκη, παρουσίαση περιστατικῶν, πού ἐξελίχθησαν στήν Μητρόπολή μας καί φυσικά μᾶς ἀφοροῦν.

Πιστεύουμε ὅτι ὑπάρχει κάποια "σύγχυση" καί μιά, ὄχι μέ πληρότητα, παρουσίαση καί θέλουμε γι' αὐτό νά κάνουμε μερικές διευκρινήσεις.

Ὁ π. Σαράντης μᾶς "κατηγορεῖ" γιά τρία θέματα.

Πρῶτον ὅτι προσκλήθηκε ἀπό τούς γονεῖς κοπέλας πού θά ἔκανε τόν γάμο της στήν Πρέβεζα, νά μετάσχει στόν γάμο. Καί λέει ὅτι: "Προσωπικά εἶχα ἐξηγήσει ὅτι, ἄν τελεσθεῖ τό μυστήριο στήν δημοτική, θά φύγω".

Ὅμως ὁ π. Σαράντης ποτέ δέν ἐπικοινώνησε μέ τούς ἁρμόδιους τῆς Μητροπόλεως Πρεβέζης, προκειμένου "νά πάρει εὐλογία", γιά τήν συμμετοχή του στόν παραπάνω γάμο. Ἁπλῶς ὁ π. Σαράντης μέσω τοῦ πατέρα τῆς νύφης προσπάθησε κυριολεκτικά νά ὑφαρπάσει, χωρίς νά ζητήσει, "ἄδεια" νά μετάσχει στόν γάμο. Τοῦ διεμηνύθηκε ὅτι πρέπει νά τηλεφωνήσει στά Γραφεῖα τῆς Μητροπόλεως καί στόν ἁρμόδιο. Τελικά ὁ π. Σαράντης δέν τηλεφώνησε στήν Ἱ. Μητρόπολη. Δέν θέλησε νά ζητήσει καί νά λάβει ἄδεια νά συμμετάσχει στό γάμο. Καί ἔτσι, γιά δικούς του λόγους, δέν ἦλθε στό γάμο! Βεβαίως εἶναι αὐτονόητο ὅτι ὁ τρόπος τέλεσης τῶν μυστηρίων δέν εἶναι ὑπόθεση τοῦ ἐπισκέπτη–ἱερέα, ἀλλά τάξη τῆς ἐνορίας τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας.

Γιά τήν "ἱστορία": λίγους μῆνες πρίν ἀπό τήν ἡμερομηνία τοῦ μνημονευομένου γάμου, ὁ π. Σαράντης (μαζί καί μέ ἄλλους= μέ τήν ὁμάδα του) εἶχε ἐξυβρίσει τόν Μητροπολίτη Πρεβέζης Μελέτιο δημοσίως καί ἐγγράφως. Στήν συνέχεια μέ τόν προαναφερθέντα τρόπο ἤθελε νά λάβει μέρος σέ Μυστήριο, πού θά μνημονευόταν ὁ ἴδιος Μητροπολίτης! Ἀπορούμε μέ τόν ἀντιφατικό του τρόπο σκέψης· ἐξύβριση δημόσια, "μετάνοια" ἰδιωτικά;

Δεύτερον, γράφει ὅτι στό γάμο παρέστη καί ἄλλος κληρικός, πού ἔφυγε ἀγανακτισμένος, μή ἀντέχοντας τήν "ξεραΐλα" τῆς δημοτικῆς! Ἡ πραγματικότητα ὅμως διαφέρει. Ὄντως ἦρθε καί ἕνας κληρικός ἀπό τήν Ἀθήνα, ὁ π. Χριστόδουλος Χατζηθανάσης, πού δέν ἔλαβε μέρος στό μυστήριο. Ἔμεινε ὅμως μέχρι τό τέλος τοῦ Μυστηρίου Εὐχαριστίας–Γάμου! Τά ὅποια ἄλλα εἶναι παραπληροφόρηση ἐντυπωσιασμοῦ, καί μποροῦν ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι λαϊκοί καί κληρικοί (π. Παῦλος Κουμαριανός) νά τό βεβαιώσουν, ὡς αὐτόπτες.

Τρίτον. Ἔχουμε ὅμως καί ἕνα περίεργο (καί μή ἀληθές) διήγημα ἀπό τόν Ἀρχιμ. π. Σαράντη. Γράφει ὅτι φίλοι του λαϊκοί τοῦ ἀνέφεραν ὅτι: "Κατά τήν περίοδο τῶν διακοπῶν τους παρευρέθηκαν στήν ὡς ἄνω Ἱερά Μητρόπολη Πρεβέζης σέ ἐξόδια Ἱερά Ἀκολουθία καί δέν καταλάβαιναν, τί γινόταν, τί λεγόταν, τί ἐτελεῖτο λειτουργικά. Νόμιζαν, πώς κατά λάθος βρέθηκαν σέ συνάθροιση Ἰεχωβάδων ἤ Προτεσταντῶν! Ἡ λύπη τους γι' αὐτή τήν κατάντια τῆς Θείας Λατρείας, ἦταν ἀπερίγραπτη"(!). Καί ἡ δική μας λύπη εἶναι πιό ἀπερίγραπτη. Μέ πλαίσιο τό "κάποιος", "κάποτε", "κάπου" ὁ καθένας λέει ὅ,τι θέλει.

Δέν ξέρουμε, τί μετέφεραν οἱ "φίλοι" λαϊκοί. Ἐμεῖς διευκρινίζουμε στόν π. Σαράντη καί σέ κάθε καλόπιστο, ὅτι ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία σέ ὅλη τήν Μητρόπολη Πρεβέζης τελεῖται ἀκριβῶς, ὅπως τήν παραθέτει τό Μικρό Εὐχολόγιο τῶν ἐκδ. Ἀπ. Διακονίας. Σέ μετάφραση λέγονται μόνο τά ἁγιογραφικά (ἀποστολικό καί εὐαγγελικό) Ἀναγνώσματα. Ὕμνους δέν μεταφράζουμε. Βοηθεῖστε λοιπόν, πάτερ, τούς φίλους σας νά ξεμπερδέψουν στό μυαλό τους τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἀπό τίς αἱρετικές ὁμάδες, ὥστε νά μή... λυποῦνται ἄδικα. Καί ἀδικοῦν καί Μᾶς. Καί, φυσικά, καί Σᾶς. Γιατί καί Σᾶς Σᾶς ἀδικοῦν, ἀφοῦ Σᾶς ἔμπλεξαν σέ ψέματα.

Ἡ ὅλη ὑπόθεση θέτει, καί πάλι, τό θέμα τῆς γλωσσικῆς μορφῆς τῆς λατρείας. Τό θέμα εἶναι λυμένο ἀπό αἰώνων. (Βλέπε καί ἄρθρο στήν ἐφημερίδα "Μακεδονία" (9.5.2010) τῶν καθηγητῶν Ν. Μπιτζιλέκη καί Κ. Παπαγεωργίου μέ τίτλο: "Ἡ γλῶσσα τῆς λατρείας καί ἡ λατρεία τῆς γλώσσας", ἐπισυνάπτεται ἀντίγραφο).

Μέ τό σημείωμά μας αὐτό θέλουμε νά βοηθήσουμε κάποιους νά προβληματισθοῦν γύρω ἀπό τόν τρόπο ἀντιμετώπισης τοῦ θέματός μας, διαφορᾶς μας σέ θέμα καθαρά ποιμαντικό, ἀφοῦ ὅλοι συμφωνοῦμε ὅτι ἡ Ἀλήθεια δέν ὑπηρετεῖται μέ παραποίηση τῆς ἀλήθειας!

Εὐχαριστοῦμε γιά τήν φιλοξενία».

(Ἀπό τήν Ἱερά Μητρόπολη)

ΑΝΟΙΚΤΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟΝ ΤΗΣ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΠΡΕΒΕΖΗΣ «ΠΑΡΑΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ;»

Ἐπιθυμῶ σύντομα νά ἀπαντήσω σέ ὅσα περιλαμβάνονται στό κείμενο τῆς Ἱ. Μ. Πρεβέζης μέ τίτλο «Παραποίηση τῆς ἀλήθειας;»

1. Δέν ὑπῆρχε καθόλου ἡ πρόθεση νά ὑφαρπάσω, ὅπως τονίζεται, ἀπό τόν πατέρα τῆς κοπέλας τήν κανονική ἐκκλησιαστική ἄδεια γιά νά λάβω μέρος στό γάμο. Δέν τό ἔχω κάνει ποτέ. Προτίμησα ἁπλᾶ νά μή ἐπικοινωνήσω μέ τόν πανοσιολογιώτατο ἅγιο Πρωτοσύγκελλο γιά νά μή μετάσχω στήν ἴσως ἐπίμαχη διαδικασία νά πειθαναγκασθῶ νά δεχθῶ τό ἰδιάζον τυπικό τῶν μεταφράσεων θείας Λειτουργίας καί Ἱερᾶς ἀκολουθίας Ἀρραβῶνος καί Γάμου. Προτίμησα λοιπόν νά μή μετάσχω καί στά Ἱερά Μυστήρια, τά ὁποῖα τελικά τελέστηκαν μεταγλωττισμένα.

2. Στό περιοδικό «Θεοδρομία» (ἔτος ΙΑ' τεῦχος 4) εἶχε δημοσιευθεῖ μελέτη μου μέ τίτλο «Ἡ ἀνομία τῶν λειτουργικῶν μεταφράσεων καί ἡ διαστροφή τῆς Ὀρθοδόξου Λατρείας», παρέθετα τό κείμενο τῆς θείας λατρείας στό ἀριστερό μέρος τῆς σελίδας καί στό δεξιό τή μετάφραση τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἁγίου Πρεβέζης. Ἀπό τά ἐπακολοθοῦντα σχόλια φαινόταν ἡ τεράστια διαφορά τῆς μεταφράσεως καί ὁ εὐτελισμός τοῦ ἀρίστου λατρευτικοῦ κειμένου. Αὐτό ἀποτελεῖ ἐξύβριση τοῦ Σεβασμιωτάτου;

Ὅταν ὁ Σεβασμιώτατος Ἅγιος Πρεβέζης στό ὑπ' ἀριθ.112 τεῦχος τοῦ Περιοδικοῦ «Σύναξη» δημοσιεύει ἀπό τή σελίδα 101 καί ἑξῆς κείμενο «Περί μεταφράσεων τῶν Λειτουργικῶν κειμένων, ἀνοικτή ἐπιστολή σέ ἀδελφό ἀντιρρησία», δέν εἶναι ἑπόμενο νά ἀκολουθήσουν κάποιες κριτικές; Στή σελίδα 101 γράφει χαρακτηριστικά ὁ Ἅγιος Πρεβέζης:

«Καί σάν ἱερέας, κήρυκας τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, προτιμῶ κάθε φορά νά ἐκβαρβαρώνομαι ἐγώ, παρά νά γίνομαι γιά τόν ἀκούοντα ἀλλογενής καί βάρβαρος. Προτιμῶ νά ἀκολουθῶ τόν ἀντίθετο δρόμο ἀπό τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Θεολόγο καί τόν ἅγιο Ἰωάννη τό Δαμασκηνό!

Ἐκεῖνοι λόγιοι κολοσσοί, γιά ἕνα πεῖσμα, νά δείξουν στούς εἰδωλολάτρες λογίους καί σέ κάποιους νοσηρά ἑλληνολάτρες βυζαντινούς, ὅτι ξέρουν καί αὐτοί ἑλληνικά, ἔφτιαξαν τά περίφημα ἀρχαιοελληνικοῦ τύπου ποιήματα καί ἄσματά τους. Ποῖος ἀπό τό ἐκκλησιαστικό κοινό μπόρεσε χωρίς λεξικά καί ἰδιαίτερες σπουδές νά καταλάβει ἀπό αὐτά κάτι; Καί διερωτῶμαι: Ἄν στήν Κωνσταντινούπολη, κέντρο πάντοτε παιδείας, ἕνας ἱεραπόστολος πατριάρχης (ὁ Μελέτιος Πηγᾶς) μιλοῦσε στό ἐκκλησίασμα τότε πιό ἁπλᾶ (σέ γλῶσσα!) ἀπό τόν πιό περιθωριακό λαϊκό ἱεροκήρυκα σήμερα, τί θά πρέπει νά μᾶς προβληματίζει ἐμᾶς σήμερα; Τί;».

Σοκαρίστηκα, ὅταν εἶδα νά τοποθετεῖ τόν Ἅγιο Γρηγόριο Θεολόγο καί τόν Ἅγιο Ἰωάννη τό Δαμασκηνό κατώτερα ἀπό τόν ἑαυτό του. Ἄλλωστε τό θέμα τοῦ Σεβασμιωτάτου εἶναι οἱ μεταφράσεις τῶν λειτουργικῶν κειμένων καί ὄχι ἡ γλῶσσα τοῦ θείου Κηρύγματος. Κανένας ἱεροκήρυκας σήμερα δέν ὁμιλεῖ στήν ἀρχαΐζουσα, οὔτε κἄν στήν καθαρεύουσα, ἀλλά στήν ἁπλῆ κατανοητή, ρέουσα καί εὐκολονόητη δημοτική.

Ἀπορῶ καί ἐξίσταμαι: Εἶναι δυνατόν νά παραμερίζουμε τούς θεόπνευστους Ἁγίους Ὑμνογράφους τῆς θεόπνευστης Ὀρθοδόξου μοναδικῆς λατρείας μας καί νά προκρίνουμε ἀτομικά τά ξύλινα προϊόντα τοῦ φτηνοῦ λειτουργικοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ;

3. Ὅσα ἀναφέρονται στό πρόσωπο τοῦ ὀφθαλμιάτρου ἱερέως π. Χριστοδούλου Χατζηθανάση δέν ἔχω κάτι ἄλλο νά προσθέσω ἤ νά ἀφαιρέσω. Τό ὅτι δέν λειτούργησε, μολονότι προσκεκλημένος, δέν λέει τίποτα; Εἶδε προφανῶς τό ὅλο ἐκσυγχρονιστικό κλῖμα καί εὐγενῶς κράτησε ἀποστάσεις. Ἐπιβεβαίωσα ἐκ νέου ἀπό τόν ἴδιο τήν πληροφορία. Πρόσθεσε ὁ ἴδιος ὅτι δέν ἔμεινε μέχρι τό τέλος, μή ἀντέχοντας τίς μεταγλωττίσεις.

Ἄλλωστε ἐπί μία εἰκοσαετία περίπου βρισκόταν πολύ κοντά – πνευματικά – στόν ἅγιο Γέροντα Πορφύριο, ὁ ὁποῖος λάτρευε τό Χριστό μας, τή Θεία λατρεία Του καί συνιστοῦσε σέ μορφωμένους καί μή νά διαβάζουν τό κείμενο τῆς Παρακλητικῆς, τοῦ Ψαλτηρίου καί τῶν λοιπῶν λειτουργικῶν βιβλίων, γιά ἄμεση ἐποικοδομητική τους ἐν Χριστῷ πνευματική προκοπή. Τό ζεῦγος Χατζηθανάση ἐκ νέου ἐπίσης μοῦ πρόσθεσε, ὅτι ὁ γέροντας Πορφύριος εἶχε πάντοτε πολύ κοντά του δόκιμο λεξικό τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, τό ὁποῖο συμβουλευόταν καί συνιστοῦσε στούς νέους νά κάνουν τό ἴδιο.

4. Γιά τό τρίτο θέμα δέν ἔχω κάτι ἄλλο νά σχολιάσω. Ἄν πράγματι εἶναι ἀνακριβής ἡ πληροφορία μου, ὀφείλω δημοσίως νά ζητήσω συγγνώμη καί νά ἀποδεχθῶ μετά χαρᾶς τή διαβεβαίωση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πρεβέζης, ὅτι ὕμνους δέν μεταφράζουν.

Λυπᾶμαι πολύ πού στεναχωρῶ τό Σεβασμιώτατο Ἅγιο Πρεβέζης καί τούς Ἁγίους ὑπευθύνους τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Μοῦ εἶναι ἀδιανόητη ὅμως αὐτή ἡ πολεμική κατά τῶν μοναδικῶν θεανθρωπίνων Θησαυρῶν τῆς ἁγίας Ὀρθοδοξίας μας καί μάλιστα ἐν μέσῳ δεινῆς κρίσεως.

Μετά τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ
ἐλάχιστος ἐν πρεσβυτέροις π. Σαράντης Σαράντος
ἐφημέριος Ἱ.Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀμαρουσίου.

Ἐπιστολαί Ἀναγνωστῶν

Γιὰ τὸν Κύπρου καὶ τὸν Κύκκου

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

Δημοσιεύσετε, παρακαλῶ, στὸν ἀγωνιζόμενο ὑπὲρ τῆς Πίστεως καὶ ἐναντίον τῶν αἱρέσεων «Ο.Τ.» τὴν παροῦσα ἐπιστολή μου.

Στὴ Συνοδικὴ Ἐγκύκλιο πρὸς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Χρυσόστομος δηλώνει: *«Ἡ συμμετοχή μας στὴν ὑποδοχὴ τοῦ Πάπα, ἡ παρουσία μας στὶς ἐκδηλώσεις πρὸς τιμή του, καθὼς καὶ ἡ συνάντησή μας μαζί του, δὲν σημαίνουν παραθεώρηση τῶν μεγάλων δογματικῶν καὶ ἄλλης φύσεως διαφορῶν, ποὺ μᾶς χωρίζουν».*

Ἀφοῦ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου ἀναγνωρίζει ὅτι μεταξὺ Ὀρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν ὑπάρχουν *«μεγάλες δογματικὲς διαφορές»*, ὀφείλει νὰ παραδέχεται (ἀντιθέτως πρὸς ἄλλες δηλώσεις του...), ὅτι ὁ Πάπας εἶνε αἱρετικός. Τοὺς δὲ αἱρετικοὺς ὁ ἀπόστολος Ἰωάννης ὀνομάζει **«ἀντιχρίστους»** καὶ ὁ ἀπόστολος Πέτρος **«κατάρας τέκνα»**. Καὶ ἐρωτοῦμε: Γιατί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος προέβη σ' ἐκδηλώσεις *«πρὸς τιμὴν»* τοῦ Πάπα; Ἐπιτρέπεται νὰ τιμοῦμε **«ἀντιχρίστους»** καὶ **«κατάρας τέκνα»**; Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ὁ μεγάλος προφήτης καὶ διδάσκαλος, εἶπε: *«Τὸν Πάπα νὰ καταρᾶσθε. Εἶνε ἀντίχριστος. Θὰ εἶνε ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ».*

Ὁ Μητροπολίτης Κύκκου κ. Νικηφόρος σὲ συνέντευξί του στὴν ἐφημερίδα «Φιλελεύθερος» (30 Μαΐου) δήλωσε: *«Σέβομαι τὸν Πάπα ὡς θρησκευτικὸ πνευματικὸ ἀρχηγὸ 1,5 δισεκατομμυρίου Ρωμαιοκαθολικῶν».*

Κατ' αὐτὴ τὴ δήλωσι ὁ Μητροπολίτης Κύκκου σέβεται τὸν Πάπα, ἐπειδὴ ὁ Πάπας εἶνε θρησκευτικὸς ἡγέτης μεγάλου πλήθους ἀνθρώπων, ἑνὸς καὶ μισοῦ δισεκατομμυρίου! Γνωστὴ ἡ ρῆσι, *«οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ»*. Τὸ πολὺ δὲν εἶνε κατ' ἀνάγκην καὶ καλό. Τὸ πλεῖστο μέρος τῆς ἀνθρωπότητος πρὸ Χριστοῦ ἦταν στὴν εἰδωλολατρεία. Καὶ αὐτὸ βεβαίως δὲν ἦταν καλό. Καλὸ ἦταν τὸ ἐλάχιστο μέρος τῆς ἀνθρωπότητος, οἱ πιστοὶ τοῦ Ἰσραήλ, διότι αὐτοὶ εἶχαν τὴν ἀληθινὴ Θρησκεία. Καὶ ὁ Χριστὸς εἶπε, ὅτι οἱ κλητοὶ εἶνε **«πολλοί»**, ἀλλ' οἱ ἐκλεκτοὶ εἶνε **«ὀλίγοι»**, **«τὸ μικρὸν ποίμνιον»**. Στὰ θρησκευτικὰ ζητήματα ἂς μὴ σκέπτεται ὁ Μητροπολίτης Κύκκου μὲ τὸ πλειοψηφικό! Ἂν ὁ Πάπας εἶνε ἄξιος σεβασμοῦ, ἐπειδὴ εἶνε ἀρχηγὸς 1,5 δισεκατομμυρίου Ρωμαιοκαθολικῶν, τότε ὁ Σατανᾶς εἶνε ἄξιος πολὺ μεγαλυτέρου σεβασμοῦ, διότι κυβερνάει πολὺ μεγαλύτερο πλῆθος ἀνθρώπων, εἶνε **«ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου», «ὁ κοσμοκράτωρ»!**

Ὁ Πάπας, Πανιερώτατε κ. Νικηφόρε, δὲν εἶνε ἄξιος σεβασμοῦ, ἀλλ' ἄξιος λύπης, διότι «πῆρε στὸ λαιμό του» τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου.

Μὲ πολλὴ ἐκτίμησι
Νικόλαος Ἰω. Σωτηρόπουλος

Διὰ τὰς λειτουργικὰς μεταφράσεις

Κύριε Διευθυντά,

Εἶναι γνωστὸ τὸ μεταφραστικὸ σκάνδαλο τῆς Μητροπόλεως Πρεβέζης, ποὺ ὡς κύριο ἐπιχείρημα φέρουν τὴν καλύτερη κατανόηση τῶν κειμένων καὶ συνειδητὴ συμμετοχὴ τῶν πιστῶν στὴ Θεία Λειτουργία.

Εἶναι σωστὴ ἡ θέση τους αὐτή; Ἂς τὸ δοῦμε.

Τὴν Κυριακὴ τὴν μετὰ τὴν Ὕψωση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ διαβάστηκε τὸ Εὐαγγέλιο κατ' εὐθεῖαν στὴ δημοτικὴ ἀπὸ τὸ βιβλίο τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας, ΕΚΛΟΓΑΔΙΟΝ (σελ. 205) Μάρκ. η' 34, Θ' 1: Τοὺς στίχους 36, 37 τοὺς μεταφράζει: 36. Τί θὰ ὠφεληθεῖ ὁ ἄνθρωπος, ἐὰν κερδίσῃ ὁλόκληρο τὸν κόσμο, ἀλλὰ χάσει τὴ ζωή του; 37. Τί μπορεῖ νὰ δώσει ὁ ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα γιὰ τὴ ζωή του;

Γνωρίζοντας τὸ τί ἀκριβῶς γράφει τὸ Εὐαγγέλιο εἶδα ὅτι τοῦτο εἶναι λάθος, γιατὶ τὸ Εὐαγγέλιο γράφει γιὰ τὴν ἀθάνατη ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὄχι γιὰ τὴν ἐπίγεια περιορισμένη χρονικὰ ζωή. Ἐὰν ἔλεγε «γιὰ τὴν αἰώνια ζωή του», τότε θὰ ἦταν κατανοητὸ ὅτι πρόκειται γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ τοῦ Παραδείσου καὶ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς του.

Τὸ ἀρχαῖο κείμενο τοῦ Εὐαγγελίου γράφει: Μάρκ. η' 36. Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπος ἐὰν κερδίσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθεῖ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; 37. ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς του.

Κατέφυγα στὴν ἑρμηνευτικὴ Ἀπόδοση τοῦ Ἰωάννη Κολιτσάρα «Ἡ Ἁγία Γραφὴ – Βίβλος» (Τόμος 6ος σελ. 160) ἐκδόσεις Κ. Κουμουνδουρέα, ὅπου ἡ μετάφραση ἔχει ὡς ἑξῆς:

Μάρκ. η' 36. Διότι τί θὰ ὠφελήσῃ τὸν ἄνθρωπον, ἐὰν κερδίσῃ ὁλόκληρον τὸν κόσμον καὶ χάσῃ τὴν ψυχήν του; 37. Ἢ τί θὰ δώσῃ ἄνθρωπος ὡς ἀντάλλαγμα, γιὰ νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν ψυχήν του ἀπὸ τὸν Ἅδην, ἀφοῦ οὔτε ὁ κόσμος ὅλος δὲν μπορεῖ νὰ ἀντισταθμίσῃ τὴν ἀξίαν τῆς ψυχῆς του;

Ποιὰ μετάφραση βρίσκεται στὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ στὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας; Ἀφοῦ τὸ Εὐαγγέλιο γράφει γιὰ ψυχή, λέξη ποὺ βρίσκεται κατὰ κυριολεξία στὴ σωστή της θέσι, ποιὰ ἡ ἀνάγκη νὰ μεταφραστῇ καὶ ἀντικατασταθῇ μὲ τὴ λέξῃ ζωή; Εἶναι τόσο ἄγνωστη καὶ ἀκατανόητη λέξῃ τῆς καθαρεύουσας; Γράφοντας τὴ λέξῃ ζωὴ δὲν θέλει ἐξήγηση καὶ ἐπεξήγηση γιὰ τὸ ποιὰ ζωὴ ἐννοεῖ, τὴν αἰώνιο ζωή, ἢ τὴν ἐπίγειο;

Μετάφραση στὴ μετάφραση θὰ τὸ πᾶμε; Τί θὰ πείραζε ἂν τὴν ἀφήναμε ὅπως ἦταν; Αὐτὴ εἶναι ἡ καλύτερη συνειδητὴ συμμετοχὴ τῶν πιστῶν;

Καὶ ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς κηρὺττει ὅτι «Χριστὸς καὶ ψυχὴ σᾶς χρειάζεται» καὶ ὄχι ζωή, τὴν ὁποία θυσιάζομε γιὰ τὸν Χριστό, Πατρίδα, οἰκογένεια, τιμή, ἐλευθερία καὶ λοιπὰ ἰδανικὰ τῆς φυλῆς μας.

Τὸ Εὐαγγέλιο μιλᾶ γιὰ τὴν ἀξία τῆς ψυχῆς καὶ ὄχι γιὰ τὴν παροῦσα ζωή. Βέβαια σκοπός μου δὲν εἶναι νὰ καταλογίσω εὐθύνη στὴ «Ἀποστολικὴ Διακονία» γιὰ τὸ λάθος τους αὐτό, ἀλλὰ γιὰ νὰ καταρρίψω τὸ σαθρὸ ἐπιχείρημα ὅτι οἱ μεταφράσεις γίνονται γιὰ τὴν καλύτερη κατανόηση τῶν κειμένων καὶ συνειδητὴ συμμετοχὴ στὴ Θ. Λειτουργία τῶν πιστῶν.

Ἀπ' ὅλο τὸ ἐκκλησίασμα ποιὸς κατάλαβε τὸ λάθος; Κανείς! Ποιὸς ἀντέδρασε; Οὐδείς! Σχόλια ἀπ' τοὺς πιστούς; Κανένα! Ἄρα τὸ ἐπιχείρημά τους ἀπὸ τὴν πράξη καταρρίπτεται. Αὐτὴ εἶναι ἡ καλύτερη συμμετοχὴ καὶ προσοχὴ τῶν πιστῶν στὰ λειτουργικὰ δρώμενα;

Ἀπὸ αὐτὸ καταλαβαίνομε ὅτι ἡ προσοχὴ καὶ καλύτερη συνειδητὴ συμμετοχή, ποὺ νὰ τοὺς κεντρίζει τὸ ἐνδιαφέρον, δὲν εἶναι ἡ ἁπλὴ λαϊκὴ γλῶσσα, ἀλλὰ ἡ ψυχολογικὴ φόρτιση, διάθεση καὶ ἐπικρατοῦσα κατάσταση τοῦ καθενός.

Γιὰ τὴν πληρέστερη κατανόηση αὐτοῦ, θὰ σᾶς φέρω ἕνα χτυπητὸ ἱστορικὸ γεγονὸς τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς, ποὺ εἶναι γνωστὸ σὲ πολλούς. Ὅταν ὁ ρήτορας Δημοσθένης ἔβγαζε πύρινους λόγους ἐναντίον τοῦ Φιλίππου καὶ μιλοῦσε στοὺς Ἀθηναίους γιὰ τὴν ὀργάνωση τοῦ στρατοῦ γιὰ τὴν σωτηρία τῆς Πατρίδας καὶ τὴν ἐλευθερία τους, αὐτοὶ περὶ ἄλλων ἐσκέπτοντο καὶ δὲν ἔδιναν καμία προσοχὴ στὰ λεγόμενα ἐθνικὰ συμφέροντα.

Μόλις ὁ Δημοσθένης κατάλαβε τὴν ἀδιαφορία τους ἄρχισε νὰ τοὺς λέῃ ἕνα ἀνέκδοτο γιὰ τὴν σκιὰ ἑνὸς γαϊδάρου. Τότε οἱ Ἀθηναῖοι ὄχι μόνο τὸν πρόσεξαν, ἀλλὰ καὶ τὸν χειροκρότησαν καὶ ἔτσι ἔμεινε ἱστορικὴ ἡ φράσι «Περὶ ὄνου σκιᾶς»!...

Γιατὶ λοιπὸν δὲν τὸν πρόσεχαν στὰ τόσο σοβαρὰ θέματα, ποὺ ὁπωσδήποτε ἦταν ζωτικῆς σημασίας καὶ τοὺς ἀπασχολοῦσαν; Μήπως τοὺς μιλοῦσε στὴν ἀρχαία Ὁμηρικὴ γλῶσσα καὶ δὲν τὸν καταλάβαιναν;

Δὲν τοὺς μιλοῦσε στὴν καθημερινὴ λεγομένη Ἀττικὴ διάλεκτο; Ἀσφαλῶς. Τότε; Ὁπωσδήποτε δὲν εἶναι θέμα γλώσσας.

Ἡ πιὸ πάνω ἀναφορά μας στὴν ἀρχαία Ὁμηρικὴ γλῶσσα, μᾶς παραπέμπει σὲ ἕνα ἄλλο σκάνδαλο καὶ σὲ ἕνα ἄλλο εἶδος Θείας Λειτουργίας. Στὴν Λειτουργία τοῦ πρεσβυτέρου Κώστα Μπέη, ποὺ τὶς Λειτουργίες τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καὶ Ἰ. Χρυσοστόμου ἀλλοίωσε μὲ Ὁμηρικὲς λέξεις καὶ φράσεις, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἄλλους εἰδωλολάτρες συγγραφεῖς καὶ φιλοσόφους, Ἐμπεδοκλή, Παρμενίδη, Σωκράτη κ.λπ., ἐνῶ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὸν Ἀπόστολο τὸν διαβάζει στὴ δημοτική. Ἔτσι ἀπὸ τὴν ἀρχαία Ὁμηρικὴ ἐποχὴ περνᾶμε στὴν Κλασικὴ Ἀλεξανδρινή, Βυζαντινὴ καὶ φτάνουμε στὴν σημερινὴ δημοτική, γιὰ νὰ μὴ μένει κανένας ἀνικανοποίητος!... Λειτουργία γιὰ ὅλα τὰ γοῦστα!...

Ἕνας γλωσσικὸς ἀχταρμάς!... Ὑπάρχει ἡ ἐναλλακτικὴ λύση στὴν Μητρόπολή μας. Διαλέγετε καὶ παίρνετε!... Καὶ ὁ καθένας ἀναρωτιέται:

Μέχρι τώρα ξέραμε γιὰ τὸ αὐτοκέφαλο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔναντι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, μήπως αὐτοανακηρύχτηκε αὐτοκέφαλη ἡ Μητρόπολη Πρεβέζης ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ δὲν τὸ ξέρομε;

Μετὰ τιμῆς
Παναγιώτης Ράπτης
48200 Φιλιππιάδα

Ἡ μόνη σωτηρία

Κύριε Διευθυντά,

Ἐν συνεχεία τῆς ἀπὸ 9 Ὀκτωβρίου 2009 ἐπιστολῆς μου πρὸς τὴν ἔγκριτη ἐφημερίδα σας καὶ εἰς ἀπάντηση τῆς ἀπὸ 11/12/09 ἐπιστολῆς τοῦ κ. Προκόπη Τ. Μαρκόπουλου, καθηγητοῦ Μαθηματικῶν, σᾶς γνωρίζω τὰ ἀκόλουθα.

Στὴν πλειονότητά μας ἔχουμε ὑποβαθμισθεῖ πνευματικὰ σὲ ἀπελπιστικὸ βαθμό. Δὲν βγάζω τὸν ἑαυτόν μου ἔξω. Ψηφίδα τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας εἶμαι καὶ ἐγώ. Ἀλλὰ ἀρνοῦμαι νὰ γίνω μόριο πολτοῦ. Καὶ ὅσο μπορῶ, ἀγωνίζομαι μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Ἔχουμε διαβρωθεῖ ἀπὸ ὑλοφροσύνη, βουλιάζουμε στὸ τέλμα τοῦ καταναλωτισμοῦ. Αὐτὸ εἶναι τὸ «κατάντημα» ποὺ γράφω στὴν ἀπὸ 9 Ὀκτ. 2009 ἐπιστολή μου.

Αὐτὸ τὸ κατάντημα φανερώνεται σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς δημόσιας καὶ ἰδιωτικῆς ζωῆς. Διακυβέρνηση, Διοίκηση, Ὑγεία, Ἐκπαίδευση, Συνδικαλισμό, Μ.Μ.Ε., Οἰκονομία, Ἄμυνα, Ἐθνικὰ θέματα, καταστροφὴ φυσικοῦ περιβάλλοντος.

Μόνη σωτηρία: ἐπιστροφὴ στὸ νοσοκομεῖο Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία.

Ὁ κ. Μαρκόπουλος παραδέχεται «ὅτι ξένοι μᾶς κυβερνοῦν πολιτικά, οἰκονομικά, στρατιωτικά». Πρέπει νὰ προσθέσουμε καὶ στὴν Ἐκπαίδευση. Δὲν θὰ τὸ ἐπετύγχαναν αὐτό, τοὐλάχιστον στὸ βαθμὸ ποὺ τὸ ἐπιτυγχάνουν, ἐὰν δὲν εὕρισκαν ἐδῶ, στὴν Πατρίδα μας, ἐρείσματα, πρόθυμα ὄργανα τῶν σχεδίων τους.

Κάτι ἀνάλογο συνέβη καὶ μὲ τὴν δολοφονία τοῦ Καποδίστρια. Στὴν «Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους» (τῆς ἐκδοτικῆς Ἀθηνῶν, τόμος ΙΒ σ.σ. 550–562) βλέπουμε, γιατὶ οἱ Μαυρομιχαλέοι (Κωνσταντῖνος καὶ Γεώργιος) ἐδολοφόνησαν τὸν Καποδίστρια. Στὴ σελ. 560 διαβάζουμε: «Ὁ ἀντιπρέσβυς τῆς Ἀγγλίας Ντώκινς προειδοποίησε τὸν Καποδίστρια νὰ λάβῃ μέτρα προστασίας τοῦ ἑαυτοῦ του, γιατὶ ἡ ζωή του κινδύνευε». Στὸν 1ο τόμο τῆς «Πολιτικῆς Ἱστορίας τῆς νεώτερης Ἑλλάδος» (τοῦ Σπ. Β. Μαρκεζίνη, σελ. 77) διαβάζουμε: «Ἄλλωστε, ὡς ἐτονίσθη, ἡ Ἀγγλία οὐδέποτε ὑπῆρξεν εὐμενὴς πρὸς τὸν Καποδίστρια, ἀκριβῶς διότι τὸν ἐθεώρει ὄργανον τῆς ρωσικῆς πολιτικῆς». Αὐτὸ ἔχει βεβαιώσει καὶ ἡ ἀείμνηστη Ἑλένη Κούκκου, καθηγήτρια τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ποὺ εἶχε ἀφιερώσει τὴν ζωή της στὴν ἔρευνα καὶ προβολὴ τῆς προσωπικότητας, τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Καποδίστρια. Ρῶσος διπλωμάτης σημειώνει στὰ Ἀπομνημονεύματά του: «Ἔχω πλήρη τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ χείρ, ἥτις ἐφόνευσε τὸν Καποδίστρια, ἐξωπλίσθη παρὰ πράκτορος τῆς ἀπεχθοῦς Ἀγγλίας».

Ἡ πιὸ ἰσχυρὴ δύναμη τότε ἡ Ἀγγλία ἀντιστρατευόταν στὴν αὔξηση τῆς ἐπιρροῆς τῆς Ρωσίας στὴν περιοχή μας καὶ στὴν κάθοδό της στὴν Μεσόγειο. Δὲν γνωρίζω, ἐὰν οἱ Μαυρομιχαλέοι ἐνήργησαν ἐνσυνειδήτως ὡς ὄργανα τῆς ἀγγλικῆς πολιτικῆς.

Οἱ Ἕλληνες δὲν ἐξέλεξαν τὸν Ὄθωνα. Τὰ μέλη τῆς Ἑλληνικῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, ποὺ ἐπεκύρωσε τὴν ἐκλογὴ τοῦ Ὄθωνος ἀπὸ τὶς «Τρεῖς Μεγάλες Δυνάμεις Ἀγγλία, Γαλλία, Ρωσία», ὅπως γράφει ὁ κ. Μαρκόπουλος, οὔτε θὰ εἶχαν ἀκούσει, νομίζω, τὸ ὄνομα τοῦ νεαροῦ Βαυαροῦ.

Τώρα πῶς καὶ γιατὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐθνοσυνέλευση ἐπεκύρωσε τὴν ἐκλογὴ τοῦ Ὄθωνος εἶναι θέμα, ποὺ ἀπαιτεῖ ἐκτενὴ ἔρευνα καὶ μεγάλη συζήτηση, ποὺ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ κάνω, φειδόμενος τοῦ χώρου τῆς ἔγκριτης ἐφημερίδας σας καὶ τοῦ χρόνου τῶν ἀναγνωστῶν της. Δὲν μπορῶ ὅμως παρὰ νὰ διατυπώσω τὸ ἐρώτημα: Γιατὶ δὲν ἐξέλεξε Ἕλληνα Κυβερνήτη;

Ὁ κ. Μαρκόπουλος ζητᾶ νὰ κατονομάσω τοὺς ξένους, ποὺ μᾶς κυβερνοῦν. Τοὺς γνωρίζουν ὅσοι δὲν ἔχουν παροπλίσει τὴν κρίση τους, ὅσοι παρακολουθοῦν καὶ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὰ κοινὰ καὶ δὲν «ἰδιωτεύουν», ἀλλὰ ἔχουν στοιχειώδη ἐνημέρωση. Οἱ ἑκάστοτε ἰσχυροὶ τῆς γῆς. Ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου, ποὺ σὰν ἄλλος καραγκιοζοπαίκτης, κινεῖ τὶς φιγοῦρες, ποὺ τώρα λέγονται πλανητάρχης, μεγιστάνες τοῦ πλούτου, μεγάλες ἑταιρίες πετρελαιοειδῶν, μαφία, βαρῶνοι ναρκωτικῶν καὶ τὰ κέντρα ποὺ ἀπεργάζονται τὸν ἀφελληνισμὸ τῆς Πατρίδας μας, τὸν ἀφανισμὸ τοῦ Ἔθνους μας, τὴν ἐξαφάνιση τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας.

Χαίρομαι, ποὺ ὁ κ. Μαρκόπουλος θεωρεῖ ὡς ἀπαραίτητη ἰδιότητα γιὰ Ἕλληνα πρωθυπουργὸ τὸ νὰ εἶναι γνήσιος Ὀρθόδοξος Χριστιανός, γιατὶ αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ δική μου ἀπαίτηση–ἐπιθυμία. Εἶναι ἀπαραίτητο ὅμως νὰ ἔχει καὶ ἄλλες ἰδιότητες, ἱκανότητες, προσόντα, ὅπως γράφω στὴν ἀπὸ 9–10–09 ἐπιστολή μου.

Ἡ φράση μου «μὲ διεθνῆ προβολή» δὲν σημαίνει ἔγκριση, ἀποδοχή, ἐπιδοκιμασία ἀπὸ ξένους. Διεθνῆ προβολὴ εἶχε ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας.

Στὶς ἐκλογὲς τῆς 4–10–2009 δύο ἦσαν οἱ ὑποψήφιοι πρωθυπουργοί, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν δύο μεγάλων κομμάτων ἐξουσίας, ὁ κ. Κώστας Καραμανλῆς καὶ ὁ κ. Γιῶργος Παπανδρέου. Κανέναν δὲν θεωροῦσα οὔτε θεωρῶ κατάλληλο γιὰ πρωθυπουργὸ τῆς Πατρίδας μας. Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἄλλων πολιτικῶν κομμάτων δὲν ἦσαν ὑποψήφιοι πρωθυπουργοί. Αἰτιολόγηση τῆς γνώμης μου αὐτῆς περιττεύει.

Ὁ κ. Μαρκόπουλος γράφει ὅτι «τὸ 98% τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἑλλάδας εἶναι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί». Ἀπὸ ποιὰ στατιστικὴ ἔρευνα ἀντλεῖ τὴν πληροφορία αὐτή; Μήπως ἀπὸ τὰ ἀνακριβῆ στατιστικὰ στοιχεῖα, ποὺ ἔστελναν οἱ ἑλληνικὲς κυβερνήσεις σὲ ὄργανα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως;

Δεχόμενος πάντως τὸ ποσοστὸ αὐτὸ ἐρωτῶ:

Γιατὶ ἐκλέγουμε γιὰ ἄρχοντες ἀνίκανους, καταχραστές, ἐθνικοὺς μειοδότες;

Χάνουμε τὴν ἰδιότητα τοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ μπροστὰ στὴν κάλπη (ψηφοδόχο);

Ἀφοῦ τὸ ἐκλογικὸ σῶμα ἀποτελεῖται ἀπὸ Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς σὲ ποσοστὸ 98%, γιατὶ δὲν γεννᾶ σωστοὺς πολιτικοὺς ἡγέτες (νομοθέτες, κυβερνῆτες);

Γιατὶ αὐτὸ τὸ 98% τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν δὲν ἔστειλε στὴν Εὐρωβουλὴ καὶ στὴν Ἑλληνικὴ Βουλὴ τὸν κ. Ἐμμανουὴλ Β. Βολουδάκη, πρόεδρο, καὶ στελέχη τοῦ κόμματος Κοινωνία, ποὺ πιστεύουν καὶ ἀγωνίζονται νὰ βιώνουν ὅσα διδάσκει ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία;

Εὐθαρσῶς
Νίκος Τσιρώνης
Οἰκονομολόγος